

לימוד לע"נ הקדוש שלומי מרק

אחרי אובדן גדול בכלל ובמוות בפרט(ראה ערך השואה), יש המנסים למצוא סיבה או הצדקה.

זאת טעות חמורה.

אמנם לכל דבר יש סיבה מאת האלוה, אך לאלוקים פתרונים.

רק טיפש יחשב אדם המתיימר להבין נסתרות האל.

כשיש אבדן גדול, לא תעזור שום סיבה. לא יעזור לשבור את הראש ולנסות לפצח: מדוע זה קרה.

ההבנה שלנו מוגבלת, ואיננו יודעים דבר.

אם לכל דבר היה הסבר, והיינו מבינים דעת אלוקים, לא היה הבדל בינינו אליו יתברך. כדברי הנחש: "והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע". והינה, חוה אכלה מהעץ, ואנו לצערינו איננו יודעים מה טוב ומה רע, ובטח שלא כמו אלוקים.

הרב חרל"פ: "רבים המה מאוד יסורי הכלל, אבל עוד יותר עגומים המה צרות הפרט. המאורעות היום יומיים הבאים לכל אחד הם המבלבלים היותר גדולים, עצבי ברזל צריך לרכוש לעצמם כדי להבליג על פרטי היגונות והיסורים המגיעים לכל אחד, ואין מקום לנוס בלתי אל ד'.

"לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", אבל איך נשים אל ד', ואיך אפשר להידבק בו ללא הפסק? הוא רק ע"י השתיקה. וע"י השתיקה מתקבלות התפילות. "

אומר הרב: יש הרבה יסורים כלליים שכואבים לנו. אך באופן טבעי- לאחר זמן הם מכהים. אך כשקורה לנו יסורים פרטיים- זה מרסק הרבה יותר ומכאיב. ולפעמים הם כה קשים, עד שמתערערת לנו האמונה והאהבה בה'.

צריכים עצבי ברזל להבליג על הכאב ולהידבק בה' יתברך.

קשה מאוד אחרי אובדן טרגדי, לחזור לשגרת החיים. לשמוח, לתפקד, ולקחת אחריות על החובות שלך, ולכן אומר הרב: זה מכניס לבלבולים.

אך חובה עלינו להמשיך. גם בשביל יקירינו שנשארו לנו, כלומר- אנו חיים בשביל החיים, ולא מתרכזים במתים, וגם בשביל עצמינו. לפנינו עוד דרך ארוכה ותפקיד ספציפי בעולם הזה.

אך שואל הרב: איך אפשר להתקרב אליו אחרי שהוא עשה לי דבר כזה?? זה אבסורד!

עונה הרב: דבר ראשון, זה אבא שלנו. ואבא לא עושה לרעתינו. הדחף הראשון- זה לקלל את אבא. ולכן חייבים להתאפק ולשתוק. לקבל את הגזירה בשתיקה.

השתיקה זו ההכנעה והענווה. ורק אחרי שאני מתקרר קצת- קל לי יותר להתקרב לה' ולחזק את האמונה.

קצת על שלומי

שמעו הרבה בלוויה, ששלומי היה מוערץ ע"י כל הבאים איתו באינטרקציה. סוג של קסם, שהיה סוחף אחריו את כולם.

מספר הרב קרליבך: "ניגש אלי אדם אחרי הופעה ואמר לי: אני הייתי עם הדוד שלך(רבה של גרמניה) יחד במחנה ההשמדה אוריגה.

כשהדוד שלך הגיע, הוא פתאום רומם את רוחם של כל היהודים במחנה.

כאשר בעטו בנו והרביצו לנו, זה כבר לא הפריע לנו. הוא נתן לנו ככ הרבה כח פנימי, ככ הרבה גאווה.

ראיתי במו עיני כיצד מכים יהודי, ועבר לידו עוד יהודי שאמר לו: אל תשכח את מה שהרב קרליבך אמר לך!
והוא ממש התרומם מעל ומעבר לעולם הזה."

אומר הרב: רק יהודי שמאמין אדוק באלוקים, יהודי שחי חיים של מסירות נפש תמידית, יהודי שיהדותו בוערת בו שניה שניה- יכול להגיע למדרגה שבה הוא יכול להרים ולעודד את כל מי שאיתו, מעבר לכאב הפיזי הרגעי.

מי שחי חיי נצח ואמונתו בוערת בו, יכול להעביר חיי נצח.

בשעות קשות לא מחפשים עוד הטבה חומרית, אלא חוויית רוחניות שתחיה את הנשמה ותעניק עוצמה בלתי מוגבלת.

שלומי היה אחד כזה. אדם שחיי מסירות נפש שניה שניה לעם ישראל. אדם שיכל להעביר עוצמות של אמונה ואהבה לא נתפסות, בחיבוק ובלחיצת יד המפורסמים שלו.

היה לו מבט טוב, שהיה ממיס את האדם אשר למולו ואת סובביו.

היה בו שקט, מין קול דממה דקה, שהיה גורם לכולם להבין מה הוא רוצה, מבלי שדיבר הרבה.

וממש גילם את המשפט: אמור מעט ועשה הרבה.

הוא דיבר כה מעט, אך עשה כה הרבה למען עם ישראל.

מספרת יוטה תלמידה של הרב קרליבך: הרב קרליבך תמיד אמר לי: "יוטה, את האדם הכי קדוש בעולם! כמה אני אוהב אותך ושמח שהכרנו. כזאת מתיקות יהודית! את בטח ראויה להיות המשיח.", למרות שלמעשה ידעתי שהוא אומר את זה לאלפי אנשים, הרגשתי כאילו הוא אומר את זה רק לי ואני כביתו ממש.

כזה היה שלומי. מעתיר על כולם מילים טובות וחיבוקים, אך נותן לכל אחד את התחושה כאילו כרגע הוא הכי חשוב לו בעולם. לכל אחד נתן יחס מיוחד משלו. ייחודי, בלי שזה גרם לקנאה או לצרות העין של האחר.

במותו ציווה לנו את חייו. ציווה לנו מודל לחיקוי. מלאך בדמות אדם. אם היינו שואלים אותו: שלומי תגיד, איזו צוואה אתה משאיר לנו? הוא היה עונה: תאהבו ותאמינו באחר. תתרכזו בלחיות ולהחיות. תנו לאדם כח שיאהב ויאמין בעצמו. הכל חוץ מזה- זה הבל הבלים.

נח בשלווה, תעתיר עלינו תפילות במרומים, ותאמר לאלוקים: מי יתן ומותי יהיה המוות האחרון, וכפרה לכל עם ישראל.